DOMNIȚA GEORGESCU MOLDOVEANU

PUI DE GREIER

EDITURA TINERETULUI

Pentru o fetiță
foarte cuminte

Mos Crăciun
1967

DOMNIȚA GEORGESCU MOLDOVEANU

PUI DE GREIER

Ilustrații de V. GRESCENCO

Ediția a IV-a

EDITURA TINERETULUI

Într-o zi,
Cît ai clipi,
Vara se călători,
Pe aripe de cocori,
Ducînd cîntece și flori.

★

A rămas mîhnit pămîntul
Că i-a ruginit veșmîntul ;
Că se uscă florile,
Că-ntîrzie zorile,
Că la joc nu vin copii
Și potecile-s pustii.
Toate-s triste, toate tac
Lîngă marginea de lac.
Doar un pui de Greier mic
Trece vesel pe colnic.
Trece singur, singurel ;
Cine-i cîntăreț ca el ?
Scripca lui n-are pereche...
„Dă scufia pe-o ureche,
Mînecile își sumete
Și se-ncheie-apoi la ghete.
Intră-n ierburi, saltă-n șir
Și se cațără pe-un fir,
Potrivindu-și sus vioara.

Dar ce zumzet prinde țara?
Vede gîzele în roi.
Zarva lor era în toi.
O grămadă de gîngănii
Încărcau căruțe, sănii.
Gărgărițele mărunte
Urcă bobul cît un munte.
Boii domnului se-nhamă,
Cară sîmburi, cară poamă.
Vine țanțoș un Bondar,
Cu doi saci plini de nectar,
Să-i ascundă în hambar.
Trec Albinele spre faguri
Și Furnici se-arată-n praguri,
Cu ochi mari,
Cu ochelari,
Și cu șorț de bucătari!
Croitoru-și ia mosorul
Și Ilenele fuiorul.
Sapă-n scoarță cuiburi Carii,
Pe cînd Fluturii, sprințarii,
Cu aripe de ninsori,
Duc o sarcină de flori.

*

Toți s-au strîns în luminiș,
Clădind case sub frunziș,
Cu povară,
Strînsă-n vară,
Ca s-o rînduie-n cămară
Uite-un Forfecar voinic
Trage-abia suflînd un spic.
Sare-n față Pui de Greier
Că-l cunoaște :
— Ce faci?
— Treier.
Am copii și am bunic;
Nu ne cînți cumva un pic?
La serbări noi știm prea bine
Nu-i alt cîntăreț ca tine...
Ce ne-am bucura cu toți!...
Stai pe gînduri... Sau... nu poți?
Las'că e destulă vreme...
Mulți la clacă-or să te cheme,
Și, oricum, te-om auzi.
Pii! Grozav ne-om veseli!
Doar te-adăpostești cu noi,
Că vin vînturi și vin ploi,
Frig, și iarnă, și îngheț.
Puiul rîde-atunci semeț :
— Cri! cri! cri!
Hi! hi! hi! .

Eu sînt Greierel isteț
Și vioara mea-i de preț !
Pe sub frunze nu mă-ndoi ;
Stau și singur. Ce-am cu voi ?
Niște biete gîze mici !
Nu mai cînt pe sub aglici.
Nu mai vin la vreo serbare.
Sînt un cîntăreț prea mare !
Oamenii mă iau în seamă,
Rîzători copii mă chemă...

★

Dar cum a sfîrșit de zis,
Zările s-au fost închis,
Norii s-au învolburat.
Rece, vîntul s-a iscat,
Și-a pornit hai-hui, vîrtej.
Pui de Greier, prins de-un vrej,
Cată-n lături speriat !
Gîzele unde-au intrat ?
Ramuri de copaci se frîng,
Zgribulite ierburi plîng.
Vîntul Rău nu-l ocolește :
Furios rotind vuiește
Și la Greier se răstește :
— Ce te-nvîrți pe-aici hoinar ?
Și ce-ascunzi în buzunar ?
Ia să văd, ce dai de gol,
Că te suflu rostogol !
Pui de Greier, mic, plăpînd,
Nalță scripca tremurînd.
— O vioară ?... Ha ! ha ! ha !
Am să cînt și eu cu ea !
Piei acum din fața mea !
Și lovind c-un spin în pui,
Vîntul Rău fugi tehui.
Și-agață vioara-n piept
Și-o luă spre codri, drept.
Cerînd iernii turmele
Să-și copere urmele.
Turmă albă, turmă sură,
Peste cîmpuri, pe răsură.

*

Pe la margini de păduri,
Greierel prădat de furi
Plînge-n miriştea de grîu
Şi-i curg lacrimile rîu.
Tare-i singur. Tare-i mic,
Părăsit şi de nimic !
Spre poiană s-ar abate
La vreun ochi de geam ar bate
...Făr'de scripcă... nu se poate !...
Unde-o fi vioara lui ?
Tu, ninsoare, poţi să-i spui ?
Fluturi de omăt foşneau :
N-au văzut şi nu ştiau...
Iar un fulg mărunt de nea
Cu strai alb de catifea
Încheiat în mărgărint
Şi botine de argint,
Mai blajin şi mai milos,
S-a lăsat la Greier jos.

— Fii pe pace, Pui de Greier,
Că pornesc eu să cutreier
Țara toată-n lung și-n lat
Și vioara o s-o cat.
Însă vezi, că nu e vară!
Ia o frunză, te-nfășoară
Să nu degeri pînă-n seară.
Apoi fulg de nea s-a dus
Rătăcind în jos și-n sus
Și vioară n-a găsit...
Și-a pornit pe-un plîns cumplit
Pînă cînd s-a istovit
Într-un picur cristalin
(Fiindcă-a fost vîntul hain.)

*

Trece-o zi, trec două, nouă,
Trece-o lună... Plouă... Plouă.
Norii coama-și flutură.
Stropii mari îi scutură.
Rebegit și pricăjit,
Prin tufiș cine-a scîncit?
Pui de Greier, negrești!
Astă-iarnă n-avea cizme
Și-acu-i plin de reumatisme,
Nici vreo haină, cît de cît
Of! grozav îl doare-n gît.
Și strănută și tușește...
(Frunza nu prea te păzește.)

Ud, prin ploaie-abia se mişcă,
Vrînd să sară-un fir de hrişcă,
Dar noroiu-l prinde lipcă.
— Cine ştie de-a mea scripcă?
Zice bietul, în zadar,
N-oi şti tu, Pic de cleştar?
Pic de ploaie lăcrima
În careta de mărgea,
Telegarii şi-i strunea
— Telegarii înspumaţi
Cu beteală înhămaţi
Şi din gură cuvînta :
— N-am văzut vioara ta!

*

Zile multe se petrec,
Norii vin şi norii trec.
Şi-ntr-o bună dimineaţă,
Raza mică cea isteaţă,
Fiica Soarelui Răsare,
Prinde măre să pogoare
Lunecînd pe-un fir de in.
Are ochi de cer senin,
Galben păr de Cosînzene,
Şi din flori de Sînziene,
Împletită-i e rochiţa,
Cu igliţa.
Iar altiţa,
E cusută-n aur moale.
Condurei, două petale
Strînse bine pe picior.
Cum o văd, florile-nflor,
Mugurii pe ram tresar
Şi copiii rîd şi sar.
Pui de Greier, lîngă-un trunchi,
I se lasă în genunchi :
— Rază mică, bun venit!
O vioară n-ai găsit?...
Uite că e primăvară.
Gîzele-or ieşi pe-afară
Şi m-or face de ocară.
Şi-or să rîdă-n hohot, zău,
Cum stau făr-de scripcă eu ?

Drept e, m-am cam sumeţit,
Însă cîte n-am păţit !
Stai şi-ascultă ce-am mai tras
Pribegind fără pripas...
Raza îi zîmbeşte lin :
— Suie firul meu de in !
Caţără-te-n graba mare
Să urcăm la Tata Soare.
Că ruga-mi-l-om ruga,
Şi vioara ţi-o căta.
Fir subţire, poleit,
Urcă Greierel uimit.
Se tot nalţă şi-i e frică.
Dar îl mînă Raza mică.
Şi se-agaţă şi se-anină,
Dus de raza de lumină.

★

Colo sus, pe jilţ de foc,
Tata Soare şade-n loc.
Pletele-i se clătinau
Şi pe cer străfulgerau,
Aruncînd luciri pe văi.
Ochii lui, două văpăi.
Flăcările-i ard pe frunte ;
Luminează culmi de munte
Jur în jur scîntei vin roi.
— Rază mică ! Vai de noi !
Mă dogoare.
— Lasă-aleanu ! [1]
Zice Raza. Cu ocheanul
Tata Soare de se-arată,
Tot necazul ţi se gată.
Raza mică se ruga,
Greierul mocnit ofta,
Soarele ocheanu-şi lua.
Şi cînd iscodea o dată,
Străbătea pădurea toată.
Aţintea de două ori,
Şi cotrobăia prin nori

[1] Aleanul — grijă, inimă rea (n.a.).

De trei ori privea din nalt
Și-n tărîmul celălalt
Răsărea vioara-n hău,
Pitulată de Vînt-Rău.

★

Fir subțire iar s-a tors.
Greierel pe trunchi s-a-ntors,
Frecînd ochii buimăcit
Și-acum stă la socotit.
Își tocmește-ntîi opinci,
Iar toiege, patru, cinci.
Buzdugane, fără număr,
Și desagi de dus pe umăr.

Și trezit la Cîntători,
El dă fuga către flori,
Întrebînd din floare-n floare
Să-i arate o cărare.
— Unde-i celălalt tărîm,
Pe Vînt-Rău să mi-l fărîm,
Să-mi iau scripca înapoi?
Flori frumoase, nu știți voi?
Florile sclipesc de rouă
În bătaia lunii, nouă,
Și tăcute se înclină,
Și prin somn abia suspină.
Numai blînda Viorea
Tresărind se deștepta
Și-i spunea, mări, spunea,
Cum să iasă dintr-un salt
Pe tărîmul celălalt.

*

Acolo dacă-a ajuns,
A bătut și i-au răspuns
Meșteri mari și meșteri mici,
Făurarii cei pitici,
Străjuind pe la portici.

Statu-Palmă-Barbă-Cot
Aducea alaiul tot,
Și-a ținut și-o cuvîntare
Pentru bună-ntîmpinare.
— Auzit-am auzit
C-ai fi cîntăreț vestit,
Lumea-ntreagă-ai fi vrăjit.
Ia așază-te puțin
Să-ți închin paharul plin,
Ori... Ia spune-ne, ce cați,
Pînă-aicea de răzbați?
Greierul pe gînd nu stete.
Spuse păsul pe-ndelete,
Și îndată un perete
De zăpadă și de foc
Desfăcutu-s-a pe loc.
Repezi, dindărătul ușii,
Vin pe urmă spiridușii
C-un ciocan ciocnind în stîncă,
Și-unde fac o bortă-adîncă
Și un drum întortocheat,
Pînă către un palat.

— Uite casa Vîntului !
Mi te-așterne drumului
Scotocește, ia-ți vioara
Să cînți vesel toată vara.
Teamă n-ai, că Vîntul nu-i.
Astăzi, a plecat hai-hui !

*

Greierul ascultă toate.
La palat în poartă bate.
Porți de-aramă răsunau,
Răsunau și se-nălțau
Ziduri pîn-la cer creșteau,
Să răspundă nimeni nu e.
Singur lacătul se-ncuie...
Greierul mirat se suie
Și se-aburcă și se saltă
Peste gratia înaltă.
Însă cum se ridica,
Poarta iute-l scutura
Și vuia,
Și se surpa.
Ziduri prind să se dărîme,
Vor pe Greier să-l fărîme,
Dar el sare în picioare
(S-a lovit nițel și-l doare).
Cînd îl văd că-i viu și treaz,
Țipă spinii de necaz.
Groase scorburi cad de-a dura
Și se sparg vărsîndu-și ura.
Păzitori cu trup de iască
Ies din ele să-l gonească.
Se subție, se întind,
Bice-n plesnete rotind.
Cremenele scapără,
Greierul se apără.
Cremenele se izbesc,
Dar pe Greier nu-l strivesc.
Iasca s-a aprins să-l frigă,
Stîlpii auie și strigă ;
Se-nconvoaie, se ciocnesc
Și palatul mi-l vestesc.

Bolţile încep să mugă
Ptiu ! palatu-o ia la fugă !
Uite-l ici, uite-l colea,
Fulger iute-l coperea.
Uite-l iarăşi. Unde-o fi ?
Printre neguri mai sclipi
Şi departe se piti.

*

Pui de Greier cată-n van
Casa Vîntului viclean...
Tot aleargă şi, de trudă,
Fruntea-n boabe mari i-asudă,
Ostenit, ar sta pe-o piatră —
Pietrele s-ascut şi latră.
Şi-ar gusta un strop de apă —
Sar ciulinii şi-l înţeapă.
Greierul nu se lăsa.
Buzduganele rotea.
Şi pe cale se-nturna.

*

Lîngă stînca fermecată,
Spiriduşii se arată
Cu căciuli moţate, roşii.
(Dau zor mare inimoşii !)
Se tot duc şi vin pe rînd,
Pietre rare-n saci cărînd.

Greierel de se ivi,
Barbă-Cot la ei clipi,
Și cu ochii de scîntei
Toți se strîng să vadă ce-i.
Puiul suflă istovit,
Cătrănit și obidit,
Și suspină : — A pierit!

*

Cu ciocane, cu topoare,
Făurari se strîng, popoare.
Și din fire de argint
Fac un lanț și-l tot întind
Peste zare ca pe-un brîu
Pînă prind palatu-n frîu.
El se smulge, chip să scape;
Scoate fum, revarsă ape.
Ies pe coșuri vîlvătăi,
Joacă împrejur văpăi.
Turnuri țiuie, blesteamă...
Făurarii nu au teamă
Îl așază,-l priponesc
Și-n piroane-l țintuiesc.
Mai la urmă stînjeni bat.
Grele stînci au rezemat...
Cum sfîrșesc de ciocănit,
Greierul a și sărit :
Pîn-acu a fost mai greu.
Mai departe plec doar eu...
Barbă-Cot stă pe-un butuc :
— Singur nu te duci!
— Mă duc!
Intru... Și-apoi las'pe mine,
Că-mi cunosc vioara bine.
Spiridușii-s mulți nu-i numeri.
Însă tac și dau din umeri,
Apoi fac anume semn,
Cad obloanele de lemn.
Și la cele nouă caturi,
Ferăstruici se dau în laturi.
Uși de aur s-au deschis...
...Dar piticii, unde mi-s?

Că-i bătut cu nestemate
Cel palat. Şi cum să cate
Ochi de pămîntean la el?
Vai de bietul Greierel!...
Ba de frică,
Iaca-i pică
Buzdugane şi toiege.
Praf din ele se alege!
Speriat, ar vrea să iasă,
Dar în jur prind să se ţeasă
Razele ca pînzele,
Şi el strîns într-însele.
Ar lovi, dar nu mai poate,
Că-i cu mîinile legate.
Şi-ar ţipa, dar n-are cum,
Parcă e-necat de fum.
Se tot zbate-aşa în loc
Şi-l ard pînzele de foc.
Geme-ncet, neputincios,
Lăcrămînd fără folos.
De-o mai sta încă niţel,
Scrum e micul Greierel!

Ici aproape în răzor,
Făurarii şed ciopor.
Deodată iau aminte
La vîlvoarea dinainte,
Şi se-ncruntă uluiţi,
Unul strigă :
—Hai săriţi!
Pui de Greier a fost prins!
Razele l-au şi încins!
— Lasă-l să se-nveţe minte!
Ce se lăuda-nainte?
Zice-un spiriduş posac,
Cocoţîndu-se pe-un sac.
— Prea-i poznaş!
— Ba prea-i trufaş!
Altul sare:
— Bietul pui,
Dac-ai fi în locul lui?

În grămadă
Iese sfadă.
Unii n-ar mai vrea să-l vadă
Pe acel înfumurat,
Șturlubatic [1], zvăpăiat.
Cei bătrîni atunci le zic :
— E nepriceput și mic ;
Să-l mai ajutăm un pic.
De-o găsi acum vioara,
O să cînte toată vara
Și-o fi iarăși bucurie
În pădure, pe cîmpie...
— Îl iertăm ?
— Se înțelege !...
Vine grabnic să-l dezlege
Statu-Palmă-Barbă-Cot,
Aducînd alaiul tot
Și se-ndură,
Și dă gură.
Umbrele că se lăsau,
Pietrele nu mai luceau.
Pui de Greier cum scăpa,
Mîinile la ochi ducea
Și plîngea,
Și se căia,
Inima ți se rupea !
Spiridușii se-mbunau
Și pe dată-l dăruiau
Tot cu suliți, buzdugane,
Fermecate, năzdrăvane,
Tot cu arcuri și săgeți,
Să înfrîngă pe procleți.
Chiar piticul cel posac
Scoate-un paloș cît un ac :
— Cui vei vrea, să-i dai de hac !
Și-acel strașnic meșter faur,
Îi dă chivără de aur
Să înfrunte și-un balaur.
Adunîndu-se din straturi
Se întrec apoi în sfaturi :

[1] Șturlubatic — neastîmpărat, zburdalnic (n. a.)

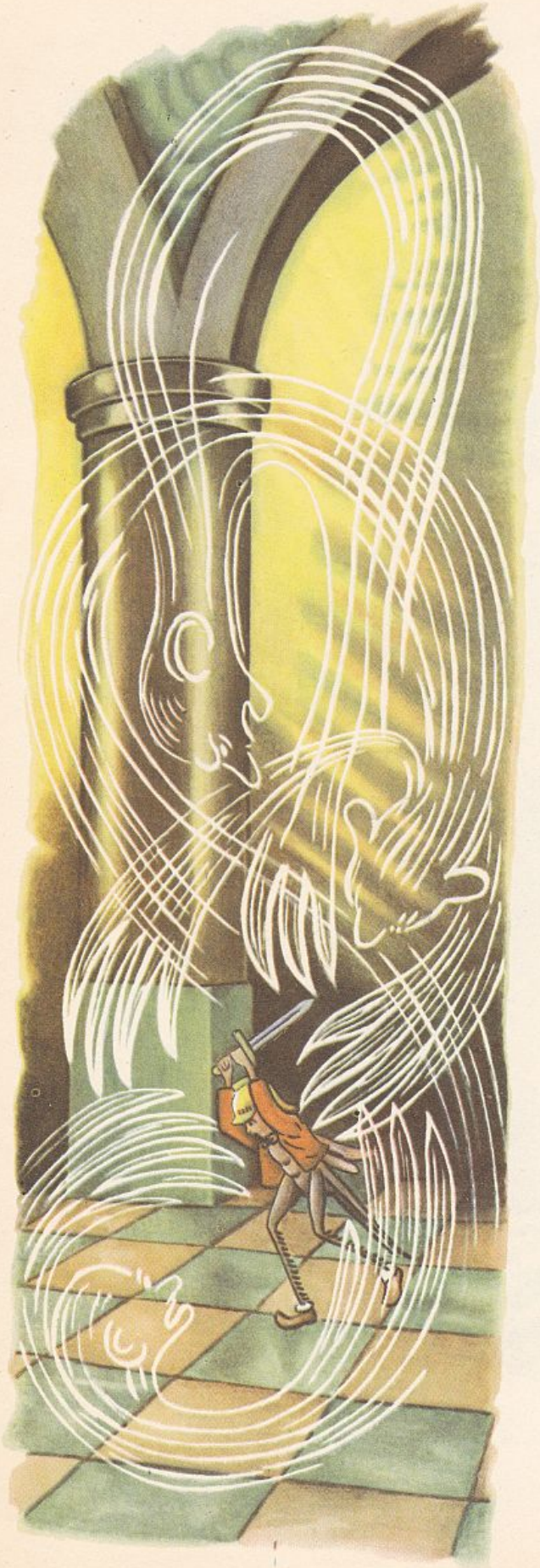

— Vezi acum, păşeşte lin,
Că pe-acolo-i loc străin...
Zgripţuroaica cea bătrînă
Stă de veghe într-o rînă.
Dacă dai de ea în tindă,
Fugi-napoi să nu te prindă.
Dacă şade-ntinsă-n perne,
Înspre noi la drum te-aşterne.
De s-a-nchis în vreun celar,
Să n-ai frică, nici habar,
Însă umblă-ncet şi rar,
Ca să nu-ţi fie amar.
Pui de Greier mulţămea
Şi alaiul se-nturna
Pe podeţuri, peste punte,
Şi pe cărărui de munte.

*

Greierul sări sprinţar
În palatul de cleştar.
Peste praguri de-a călcat
El poveţele-a uitat.
Şi nu face multe salturi,
Că mi-l pridídesc din nalturi —
Fiii Vîntului hain,
Şi cărarea i-o aţin.
Caţi la ei şi te tot miri...
Tare-s şui, tare subţiri...
Mai cît firele de aţă,
Dar de Greier se agaţă.
Unul paşii-i împleteşte,
Că abia se mai urneşte.
Altul vîjîie urzici,
Pe obraji lovindu-l : plici!
Ghimpi în sîn îi tot strecoară,
Însă nu-l pot scoate-afară.

L-întâşoară,
Se desface,
Vin cu ace,
Praf le face!
Dacă văd că s-au spetit
Şi-ncă nu l-au biruit,
Piuie
Şi chiuie
Cît pe ce să-l asurzească.
...Dar ce gură mi se cască??
Neagră, lucie, smolită...
Limba parcă e coclită.
Dinţii ruginiţi, de fier...
(Or fi ros ardei, piper...)
...Mama Vîntului turbat!
Cum de s-o fi deşteptat?
— Alei, Greier, alelei...
Ce ai cu nepoţii mei?!
Îndrăzneţ mai ţi-a fost gîndul
Să pătrunzi unde stă Vîntul!
Nu mai scapi! Sînt mama lui!
În străfunduri te încui!...
Şi cînd scorpia sufla,
Buzduganele-i zdrobea,
Chivăra-i rostogolea,
Paloşu' i-l zdrumica.
Pîn-a nu se dumiri,
Greierul se şi trezi
Strîns în lanţurile reci,
Aruncat în fund de beci...

*

Pe sub cer senin de vară,
Păsări cîntă, fluturi zboară.
Numai micul Greierel
Plînge singur, singurel.

Ferecat şi-ncătuşat
În adîncu-ntunecat.
Socotea că seamăn n-are,
C-ar fi cîntăreţ prea mare
Şi-acum uite-l în pierzare...
N-ajungea cît a pătit ?
Vîntuleţele-a stîrnit,
Zgripţuroaica l-a simţit.
...Şi cum plînge, lacrimi pică,
Şi pămîntul îl despică,
Pe sub ziduri să se scurgă,
Limpede izvor să curgă."
Spiriduşii-or înseta
Şi veni-vor cu cofa,
Cu cofiţa, cu ulcior,
Să bea apă din izvor.
Cînd se-apropie de apă,
Stropii sar, cofa le scapă,
Şi ulcioare dacă-ntind,
Picuri zboară licurind :
— Nu ne puneţi în ulcior
Ca pe apa de izvor,
Şi-n găleţi şi-n stropitoare,
Că noi sîntem lăcrămioare,
Lacrime de greierel,
Care plînge singurel !
Spiriduşii stau s-audă
Şi nici buzele nu-şi udă.
Le-o fi sete, gura arsă
Dar s-adună toţi şi sar să
Scape iar pe bietul pui,
C-a ajuns al nimănui.

Și se-ncinge-o luptă cruntă,
Pe pitici grăbit i-nfruntă
Vîntulețe
Șugubețe
Cu nuiele și cu bețe
Fii de Vînt, nepoți de Vînt,
Fluierînd și șuierînd.
Zgripțuroaica cea bătrînă
Le aruncă-n ochi țărînă.
Dă cu pietre colțurate
Să-i lovească pe la spate,
Zăngăne din solzii grei,
Zvîrcolindu-se spre ei.
Și prăvale bolovanii
Doar, doar, să le curme anii.

Iar apoi răcnind în goană,
Culmile de munți răstoarnă
Să-i vestească pe feciori
Să le-adune pe nurori.
Din afund de văgăună
Iese vajnic o Furtună.
Țipă Vijeliile,
Năvălesc Stihiile —
Și dau buzna Viscol, Ger,
Clănțănind dinții de fier...

*

Spiriduşii mi-i răpun.
Spiriduşii mi-i supun.
Vine însuşi Tarta-Cot
Ca să-i lege cot la cot.
Iar pe scorpia cea rea,
În străfunduri o mîna.
Tarta-Cot din palme bate,
Cad cătuşe, cad lăcate.
Sare-afară micul Pui,
Zgripţuroaica-n locul lui...

*

Șed acum piticii roată
Să socoată
Cum să poată
Scripca din pălat s-o scoată.
Iar pe Greier îl mîngîie
Și-ar vrea cătinel să-l mîie,
Să-i dea tihnă
Și odihnă,
Pătucean
De Măghiran,
Pernă albă
Înfățată-n flori de Nalbă.
Însă Greierel suspină,
De genunchii lor se-anină :
— Vin și eu cu voi să caut
Unde parcă sună-a flaut.
Unde harpele adie...
Cine știe, cine știe
De cămara daurită,
Ca să-mi iau într-o clipită
Scripca țintuită-n cui
Cît e vîntul dus tehui ?
De-aș avea vioara mea,
Zi și noapte aș cînta,
Vara-n lanul de cicoare,
Iarna colo la serbare,
De cu seară pînă-n zori
Pentru gîze, pentru flori...
Și cum a sfîrșit de zis,
Cămăruia s-a deschis
Luminînd, strălucminînd,
Clopoțel de-argint sunînd.
Greierel pășește pragul :
Ce-a mai strîns Vîntul pribeagul !
Rău mai e și plin de ură :
Cîntul tuturor îl fură !
Uite harpe, uite lire,
Uite flautul subțire...
Fluiere, din toată țara.
Printre ele, și vioara.

Greierel o ia, o vede,
Şi parcă nu-i vine-a crede.
Lăcrimă şi mulţămi :
— Cri ! cri ! cri !
Cri ! cri ! cri !
Şi-şi luă (cercîndu-şi struna)
Rămas bun, pe totdeauna.
Un salut, şi să te ţii !...
Se opri către cîmpii !...
Florile în drum răsar
Ura ! O să cînte iar...
Gîzele l-or asculta
Şi pe urmă... l-or ierta...

Dar ce șuier s-a stîrnit ?
Vîntul Rău creștea zburlit
Cu scaieții prinși în barbă,
Peste gene, smoc de iarbă,
Lungă mantie de praf,
Și pe cap cu țurțuri-vraf.
Și venea, venea, venea,
Frig și foc pe nări zvîrlea
Și pe Greier mi-l prindea.
Fața scofîlcită-și supse,
Scripca în fărîme-o rupse;
O ridică pînă-n nori,
Și-o aruncă-n patru zări.
Iar pe Greier, cu necaz,
Mi-l plesnește pe obraz,
Pe obraz și pe grumaz,
Și-n vîrtejuri mari rotind
Piere Vîntul vîjîind.

*

Lîngă marginea de lac,
Pui de Greier sta buimac :
— Ce să fac? Ce să mă fac?
Pe gîngănii cum le-mpac ?

Astă-toamnă hohoteam,
N-aveam zor, mă sumeţeam,
Ce m-aşteaptă, nu ştiam !
Cîte-apoi am pătimit !...
Iar cu scripca... s-a sfîrşit !
Cum să mai îmi cer iertare ?
Să mai cînt la vreo serbare ?
Nu mai e nici o scăpare...

★

Dar în zbor sosi acuş
Sprinten micul Cărăbuş
Cu ilice cafenii,
Şi pe cap două tichii.
Şi-ntrebatu-l-a-ntrebare :
— Pui de Greier, mi te doare?
De ruşine bietul pui
Tace mîlc. Ce poţi să spui?
Ştie bine vina lui.
Plînge-s-ar, dar să se plîngă,
Cînd i-a fost mintea nătîngă?
Gîzele s-au mîniat
Astă-toamnă! N-au uitat!
...Însă gîza cu ilic
Îl şi mîngîie un pic!

Și dă sfoară-n toată țara,
Că și-a prăpădit vioara
Bietul Pui, făr-de părinți,
Și-o să-și iasă acum din minți.

*

Cum aud gîngăniile,
Pozna și păţăniile
Greierelului semeț
Și că scripca lui de preț
Prins-a să se spulbere,
O pornesc prin pulbere,
Și prin ierburi, și prin fîn,
Prunc, și tînăr, și bătrîn,
Și prin frunze și prin flori,
Pînă peste mări și țări,
Și din prînz pîn-la nămiezi
Măre, doamne, ce să vezi ?
Un Buhai și o Rădașcă
Înhămați trag la caleașcă.
În caleașcă, adunate,
Fețele viorii toate !

Coarda Sol și coarda Re,
Vin cu Libelulele.
La și Mi, vibrînd în aer,
Prinse-s de Ilene-n caer.
Cuiele de abanos,
Pureci verzi le-mping pe jos.
Iar Călușul
Și Prăgușul
Le aduce Cărăbușul.
(Fuge c-a uitat arcușul !)
Tii ! Furnica cea cuminte
Pune șorțul dinainte !
Cere ceară la Albine.
Matca lor, cu faguri vine.
Chiar Țînțarul iscusit
Se apucă de lipit,
Carii, toți de ciocănit.
Pînă cînd se lasă seara,
Gata e, la loc, vioara !

Ce minune ! — Cri ! cri ! cri !
Gîze dragi, n-oi mai greși !

*

Iar acum sub clar de lună,
Ce mai haz, ce voie bună !
Prin tufișuri, prin răzoare,
Trece-abia suflînd o boare.
Cariul sună viu din toacă
Cheamă gîzele la clacă.

*

Murmurul s-a şi zvonit
Cînd, Lăcustele-au sosit
Nasdincorn, în graba mare,
Scaun dă la fiecare.
Trei Ilene
Torc alene,
Şi se uită pe sub gene,
În război,
Ţese un roi
De Păienjeni, pînze noi.
Croitori, catrinţe cos,
Licurici calcă frumos.
Harnicele Gărgăriţe
Se pripesc lucrînd altiţe.
Tot Furnica ia aminte
Să aducă-n blid plăcinte
Şi licoare de nectar.
Fluturii toarnă-n pahar.
(Gîzele să ospăteze,
Să ciocnească, să ureze.)

*

Dar pe marginea de lac
Ce se-aude? Toate tac.
Lunca largă amuţi.
— Cri... cri... cri...
Cri... cri... cri...
Greierel —
încetinel —
Tremurînd de sfiiciune,
Trece-arcuşul peste strune.
De-astă-toamnă n-a cîntat.
Doamne, de n-ar fi uitat!...
Şi deodată-nceepe lin,
Cîntul vechi şi cristalin.
Firul fraged se mlădie,
Curge plin de bucurie.
— Cri!... Cri-Cri!...
Cri!... Cri-Cri!...
Flori albastre cad pe gînduri
Şi se pleacă, rînduri, rînduri.

Gene lungi' pe ochi coboară.
Macii rumeni se-nfioară.
Iarba nu se mai clinti.
— Cri !... Cri-Cri !...
Cri !... Cri-Cri !...
Se avîntă-apoi în cor
Lumea mică-a gîzelor.
(Furnicar de gîze mii —
Cîte s-au gătit cu ii !)
Brotăceii le dau tonul
Și Bondarii țin isonul.
Un Buhai
Zice din nai,
Zumzuie-ntregu-alai.

*

Și-au cîntat, au tot cîntat...
Fluturii au tot jucat...
Luna s-a oprit în loc,
Și-ar fi vrut să intre-n joc :
N-avea fotă și cojoc !

Lei 5,25